

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7913204042
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7913204042.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Mičietovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzana Matyiovej v spore žalobcu A. B. C., nar. X.X.XXXX, D. E., F. D. XXX/X, zast. JUDr. Rolandom Kovácsom, advokátom, Košice, Mäsiarska 30 proti žalovanej Nemonica AGEL Košice - Šaca a.s., Košice - Šaca, Lúčna 57, IČO: 36 168 165, zast. splnomocneným zástupcom JUDr. Denisom Lulkom, Bratislava, Muškátova 36, o zaplatenie odškodného a doživotnej renty, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14C/36/2013 z 1. decembra 2022

rozhodol:

Odvolacie konanie v časti odvolania proti výrokom I., II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie **z a s t a v u j e .**

M e n í výrok IV. rozsudku o trovách konania tak, že **p r i z n á v a** v časti konania o zaplatenie odškodného žalobcovi proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy 30.000 eur a v časti konania o zaplatenie doživotnej renty žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (v ďalšom „súd prvej inštancie“ prípadne len „súd“) predmetným rozsudkom uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 30.000 eur (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol (výrok II.), žalobu o zaplatenie straty na dôchodku zamietol v celom rozsahu (výrok III.), výrokom IV. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania a výrokom V. priznal štátu nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku je o.i. zrejmé, že sa žalobca žalobou domáhal proti žalovanej zaplatenia jednorázovo sumy 150.000 eur a doživotnej renty 400 eur mesačne titulom zodpovednosti žalovanej za vážne poškodenie jeho zdravia, ťažkú fyzickú ujmu na zdraví, porušenie práva na život, česť a dôstojnosť a za psychickú ujmu. Nárok uplatnený na zaplatenie 150.000,- eur žiadal, aby súd posúdil podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, nakoľko postupom žalovanej došlo k mimoriadnemu zásahu do jeho osobného života a zdravia. Nárok na doživotnú rentu navrhol posudzovať podľa § 447a Občianskeho zákonníka, ktorú napokon žiadal priznať vo výške 143,31 eura. Podaním z 5.1.2016 spresnil žalobný petit tak, že žiadal uložiť povinnosť žalovanej vyplatiť mu odškodné 150.000 eur a zároveň povinnosť doživotne vyplácať mesačnú rentu 144 eur ako odškodnenie za ťažkú fyzickú ujmu na zdraví, za porušenie práva na život, česť a dôstojnosť. Predmetom sporu tak bol nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peňažnej forme za skutok spôsobený žalovanou a nárok na náhradu za stratu na dôchodku v zmysle § 447a Občianskeho zákonníka.

Súd na základe záverov znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou, ktorá konštatovala, že jedinou príčinou vzniku ťažkej poruchy zdravia u žalobcu bolo peroperačné podviazanie tepny - AFC

vľavo operat6rom (Źalovanou) pri implantácii TEP ľav6ho bedrov6ho kl6bu dňa 8.3.2010 mal preukázan6, Źe uvedené konanie Źalovanej malo za následok sp6sobenie závaŹnej ujmy Źalobcovi spo6ívajúcej vo vysokej amputácii ľavej dolnej končatiny, a teda mal za splnen6 predpoklady pre vznik ob6ianskoprávnej zodpovednosti Źalovanej za vznik nemajetkovej ujmy na strane Źalobcu. V konaní bolo preukázan6, Źe došlo k zásahu do osobnostných práv Źalobcu a zároveň boli aj splnen6 zákonom kvalifikované podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Ob6ianskeho zákonníka. Súd konštatujúc, Źe výška náhrady závisí od konkrétneho prípadu a je na rozhodnutí súdu, ako sa s ňou vporiada s prihliadnutím na závaŹnosť ujmy a na okolnosti, za ktorých vznikla, posudzujúc predmetnú vec vŹhľadom na intenzitu zásahu do osobnostných práv Źalobcu, ktorá bola zna6ná, zohľadniac, Źe vyššie opísané dôsledky protiprávneho konania Źalovanej na súkromný Źivot Źalobcu sú trvalé a neodstrániteľné, dospel k záveru o primeranej finan6nej náhrade Źalobcovi titulom nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur s tým, Źe túto je možné spravodlivo poŹadovať od Źalovanej ako sumu primeranú závaŹnosti ujmy i okolnostiam, za ktorých k ujme došlo, jej úhrada Źiadnym sp6sobom neohrozí postavenie Źalovanej. Primeranosť sumy súd vyhodnotil aj s prihliadnutím na uŹ Źalobcovi poskytnuté plnenia, a to titulom bolestného 9.158 eur a titulom sŹaŹenia spoločensk6ho uplatnenia 26.802 eur + 11.242 eur, celkom spolu 47.202 eur. V prevyšujúcej 6asti nad priznanú sumu 30.000 eur súd Źalobu zamietol.

Nárok na náhradu za stratu na dôchodku podľa § 447a Ob6ianskeho zákonníka zamietol v celosti s tým odôvodnením, Źe Źalobca sa stal plným invalidným dôchodcom 24.8.2009, dňa 26.4.2010 mu bol priznaný invalidný dôchodok 635,50 eura mesa6ne späťne od 24.8.2009, pričom skutok sp6sobený Źalovanou sa stal až v marci 2010, a teda nebol príčinou priznania invalidity Źalobcovi.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP. Konštatujúc, Źe si Źalobca uplatnil jednak nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peňaŹnej forme za skutok sp6sobený Źalovanou a tiež nárok na náhradu za stratu na dôchodku v zmysle § 447a Ob6ianskeho zákonníka, pričom Źalovaná popierala uŹ samotný základ Źalobného nároku, súd uzavrel, Źe Źalobca bol 6iasto6ne úspešný, pokiaľ ide o základ nároku na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peňaŹnej forme za skutok sp6sobený Źalovanou, avŹak nebol úspešný v 6asti o základ nároku na náhradu za stratu na dôchodku v zmysle § 447a Ob6ianskeho zákonníka. Mal tak za to, Źe úspech Źalobcu a Źalovanej vo vzŹahu k základu nárokov bol rovnaký, 6o zaloŹilo procesnú situáciu, v ktorej je možné nárok na náhradu trov konania stranám nepriznať, a preto rozhodol tak, Źe Źiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

3. Proti výrokom I. až IV. rozsudku v6as podal odvolanie Źalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, Źe Źalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania vrátane odvolacieho, v plnej výške. V odôvodnení odvolania, pokiaľ toto smerovalo proti výroku, ktorým súd rozhodol, Źe Źiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania uviedol, Źe v zmysle § 255 CSP je v sporovom konaní kritériom procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania. Poukázal na súdnu prax, ktorá ustálila, Źe aj za účinnosti Civilného sporov6ho poriadku, postupujúc podľa tohto krit6ria, môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak priznal nárok úspešnej strane, avŹak nie v poŹadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo od znaleck6ho posudku. V takýchto prípadoch nejde o procesne neúspešného Źalobcu, ak mu bola priznaná aspoň 6asť Źalobou uplatneného nároku. NemoŹno totiž Źalobcu ad absurdum zaŹaŹiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej 6innosti. Ako prevencia proti uvedenému je potom vhodným riešením rozhodnutie súdu, Źe Źalobca má právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy, nie sumy uplatnenej Źalobou. O trovách konania preto mal súd rozhodnúť tak, Źe mu mal priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy titulom nemajetkovej ujmy.

4. Podaním z 9.1.2023, doru6eným súdu 10.1.2023, vzal Źalobca svoje odvolanie z 20.12.2022 6iasto6ne späť, a to v rozsahu odvolania smerujúceho proti výrokom I. až III. rozsudku. Na odvolaní v 6asti proti výroku IV. rozsudku zotrval a Źiadal, aby ho odvolací súd zmenil tak, Źe mu prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z výšky priznanej nemajetkovej ujmy 30.000 eur a prizná mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V podaní, pokiaľ zotrval na podanom odvolaní proti výroku IV. rozsudku, zopakoval svoje dôvody, ktoré uviedol uŹ v pôvodnom odvolaní.

5. Podaním doru6eným súdu 17.1.2023 sa k odvolaniu, ktoré podal Źalobca vyjadрила Źalovaná. Źalovaná sa s rozhodnutím súdu, ako aj jeho odôvodnením plne stotoŹnila majúc za to, Źe sa súd náležite vporiadal so všetkými relevantnými skuto6nosťami a argumentáciou oboch procesných strán, vzal do

úvahy všetky dôkazy vykonané v konaní a na ich podklade vec správne právne posúdil a pri rozhodovaní správne aplikoval a interpretoval právne normy, ako aj rozhodnutia v rámci súdnej praxe. Navrhla, aby odvolací súd vo všetkých napadnutých výrokoch rozsudok posúdil ako správny.

6. Podaním doručeným súdu 27.1.2023 sa žalovaná vyjadrila k čiastočnému späťvzatiu odvolania. Aj s ohľadom na čiastočné späťvzatie odvolania žalobcom mala za to, že súd rozhodol správne vo všetkých výrokoch, a teda vo vzťahu k výrokom I., II., III. a V. považovala rozhodnutie za právoplatné. Vo vzťahu k výroku IV. zotrvala na pôvodnom vyjadrení majúc za to, že aj v tomto ohľade bolo odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie dostatočné. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo všetkých napadnutých výrokoch potvrdil ako správne.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP), na základe odvolania žalobcu podaného včas a oprávnenou osobou (§ 362 a § 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 a § 386 CSP), po čiastočnom späťvzati odvolania žalobcom v rozsahu smerujúcom proti výrokom I., II. a III. rozsudku, odvolacie konanie v tejto časti/rozsahu v zmysle § 369 ods. 1 a 3 CSP zastavil. Podľa § 369 ods. 2 CSP, právoplatnosť týchto výrokov napadnutého rozhodnutia tak nastala tak, ako keby k podaniu odvolaniu nedošlo.

8. V rozsahu, v ktorom žalobca odvolaním napadol správnosť výroku IV. rozsudku, odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a v tejto časti napadnuté rozhodnutie zmenil, keďže dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

9. Predmetom odvolacieho prieskumu po čiastočnom späťvzati odvolania v časti napadajúcej výrok I. až III. rozsudku súdu prvej inštancie, sa stal výrok IV. rozsudku o trovách konania, ktorým súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Súd nárok na náhradu trov konania posúdil podľa § 255 ods. 2 CSP, v ktorom ako základné kritérium pre priznanie náhrady trov konania sa premietla zásada úspechu v spore. Mal za to, že vo veci mala každá zo strán čiastočný úspech, keďže v konaní si žalobca uplatnil dva nároky - nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peňažnej forme a nárok na náhradu za stratu na dôchodku v zmysle § 447a Občianskeho zákonníka. Zohľadniac popretie už samotného základu oboch týchto nárokov žalovanou, konštatoval súd, že žalobca bol čiastočne úspešný, pokiaľ išlo o základ nároku na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peňažnej forme za skutok spôsobený žalovanou, avšak nebol úspešný, pokiaľ išlo o základ nároku o náhradu za stratu na dôchodku podľa § 447a Občianskeho zákonníka. Uzavrel, že je úspech žalobcu a žalovanej vo vzťahu k základu nároku rovnaký a za takejto situácie preto rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

10. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

11. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12. Podľa § 255 ods. 2 CSP, Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

13. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Podľa § 262 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15. Súd v zmysle právnej úpravy je povinný rozhodnúť o trovách konania bez návrhu, keďže trovy konania predstavujú integrálnu súčasť celého súdneho procesu. Rozhodovanie o náhrade trov konania prebieha v dvoch samostatných fázach. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, teda rozhodnutie o tom, ktorá strana sporu má alebo nemá nárok voči druhej strane sporu na náhradu trov konania. V prípade rozhodnutia, že sa strane sporu priznáva voči druhej strane nárok na náhradu trov konania, nastupuje po právoplatnosti tohto rozhodnutia druhá fáza, a to rozhodovanie súdu prvej inštancie o výške tejto náhrady.

16. Je nesporné, tak ako konštatoval súd prvej inštancie, že si žalobca podanou žalobou uplatnil nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch na základe § 11 a nasl. Obč. zák. a taktiež aj nárok na náhradu za stratu na dôchodku v zmysle § 447a Občianskeho zákonníka. Uplatnil si teda dva relatívne samostatné nároky, oba však tvrdil, že založené na tej istej skutkovej okolnosti - nesprávnom postupe žalovanej v súvislosti s implantáciou bedrového kĺbu ľavej dolnej končatiny žalobcu pri operácii v zariadení žalovanej dňa 8.3.2010, kedy v dôsledku tohto nesprávneho postupu musela byť ľavá dolná končatina žalobcu amputovaná.

17. V zmysle právnej teórie a súdnej praxe (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3MCdo/11/2011) je potrebné trovy, ktoré strana sporu vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov, t.j. podľa toho, ako sa tá-ktorá zo spoločne prejednávaných vecí podieľala na vzniku týchto trov. V danej veci však nesporne oba samostatné nároky boli prejednávané spoločne a rozdelenie vzniknutých trov by bolo zložité, a teda súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásady úspechu posudzoval každý z nárokov samostatne.

18. Je potrebné súhlasiť so súdom prvej inštancie v tom, že pri prvom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej titulom ochrany osobnosti, závisela výška priznaného plnenia od úvahy súdu a teda v zmysle ustálenej súdnej praxe rozlišujúcej čo je základné a čo je vedľajšie, a už samotné priznanie nároku posudzované čo do základu nároku, zakladá plnú úspešnosť žalobcu v spore, a teda nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu avšak vždy z výšky prisúdenej sumy, ktorá sa považuje za vedľajšie. V danej veci prisúdenie 30.000 eur žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy znamenalo jeho plný úspech v spore o zaplatenie nemajetkovej ujmy a teda nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %) z prisúdenej sumy 30.000 eur.

19. V prípade druhého z uplatnených nárokov, na náhradu za stratu na dôchodku v zmysle § 447a Obč. zák., súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, pretože nemal preukázanú príčinnú súvislosť medzi poškodením zdravia žalobcu pri operačnom zákroku dňa 8.3.2010 za ktoré bola síce preukázaná zodpovednosť žalovanej, avšak nebola preukázaná príčinná súvislosť tejto udalosti so stratou na dôchodku žalobcu. Žalobca bol teda v prípade tohto nároku v celom rozsahu neúspešný, ktorý jeho neúspech súčasne predstavuje plný úspech žalovanej a teda nárok žalovanej proti žalobcovi na náhradu trov konania v plnom (100 %) rozsahu zo sumy uplatneného nároku.

20. Nesprávne však súd uzavrel, že úspech žalobcu a žalovanej vo vzťahu k základu nároku bol rovnaký, na základe čoho podľa § 255 ods. 2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Žalobca bol v konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej priznaná výška plnenia závisela od úvahy súdu, v zmysle ustálenej súdnej praxe plne úspešný a preto prináleží mu nárok voči žalovanej na náhradu trov konania z prisúdenej sumy 30.000 eur.

Na strane druhej, pokiaľ sa týka úspechu žalovanej v konaní o nároku žalobcu na náhradu za stratu na zárobku, javí sa v konkrétnych okolnostiach súdnej veci ako neprimeraná tvrdosť voči nemu ak by mu bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania žalovanej z nároku na náhradu za stratu na dôchodku. Odvolací súd mal preto za dôvodné podľa § 257 CSP výnimočne, z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať žalovanej náhradu trov konania, na ktorú by inak mala voči žalobcovi nárok.

21. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádzala do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Súd je povinný skúmať, či vo veci neexistujú zvláštne okolnosti, na ktoré je potrebné pri uložení povinnosti uhradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (viď napr. rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 401/2006). Musí však ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať nielen na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých strán, ale tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane a aby neodporovalo dobrým mravom.

22. Odvolací súd mal za potrebné zohľadniť pri aplikácii § 257 CSP na danú vec najmä charakter žalobcom uplatnených nárokov a okolností vzniku sporu predchádzajúce, ako aj prihliadnúť na priebeh súdneho konania. Žalobca si nároky uplatnil z titulu poškodenia svojho zdravia, ku ktorému došlo konaním žalovanej, viac-menej celé konanie bolo vedené/ovládnuté vykonaním znaleckého dokazovania, ktorým bola preukázaná zodpovednosť žalovanej, ktorá ju počas celého konania popierala a až následne na základe záverov znaleckého posudku súd posúdil dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti a priznal nárok vo výške, ktorú mal za primeranú. Na žiadnom z pojednávaní sa len a výlučne nekonalo o nároku žalobcu na náhradu za stratu na zárobku, tento nárok nebol nikdy osobitne posudzovaný a napokon ho súd vyhodnotil ako nedôvodný a zamietol pre nepreukázanie príčinnej súvislosti až pri vyhlásení rozsudku. To všetko zohľadnil odvolací súd ako dôvody hodné osobitného zreteľa, a to v tom zmysle, že je spravodlivé o trovách konania rozhodnúť tak, že na základe úspechu žalobcu v časti uplatneného nároku na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôvodné priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z prísúdenej sumy s tým, že súčasne je spravodlivé a dôvodné žalovanej ako úspešnej v spore v časti zamietnutého nároku žalobcu na náhradu za stratu na dôchodku, nepriznať náhradu trov konania voči žalobcovi. Takéto rozhodnutie zohľadňuje a neodporuje, ani z obsahu spisu vyplývajúceho (pokiaľ ide o žalobcu) a na všeobecných poznatkoch odvolacieho súdu založeného (pokiaľ ide o žalovanú) sociálno – ekonomickému postaveniu sporových subjektov, keď žalobca je fyzickou osobou, nepodnikateľom s trvale poškodeným zdravím, ktorého jediným pravidelným zdrojom príjmu je jeho dôchodok, naopak v prípade žalovanej ide právnickú osobu, akciovú spoločnosť zapísanú v obchodnom registri, založenú za účelom podnikania a podnikajúcu. Nepriznanie žalovanej nároku na náhradu trov konania, na ktoré by mala voči žalobcovi na základe výsledku sporu o náhradu za stratu na zárobku nárok, žalovaná v žiadnom prípade nepocíti ako jej postavenie ohrozujúce. Naopak, zaväzovať žalobcu nahraďiť trovy konania žalovanej, na základe všetkých známych okolností súdnej veci, ani napriek úspechu v spore žalovanej v tejto časti, nejavilo sa odvolaciemu súdu v súlade s princípmi spravodlivosti.

23. Postupom podľa § 388 CSP odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku rozsudku zmenil, keďže nemal splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

24. Osobitným výrokom rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania a to ich náhradu stranám nepriznal. Na jednej strane žalobca zavinil zastavenie odvolacieho konania, keď bez uvedenia dôvodu odvolanie v časti pokiaľ smerovalo proti výrokom I., II. a III. vzal späť a teda zavinil zastavenie odvolacieho konania a podľa § 256 mal by súd priznať náhradu trov odvolacieho konania žalovanej, ale na strane druhej bol žalobca v odvolacom konaní vo zvyšku úspešný, keďže odvolací súd výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie na základe odvolania žalobcu zmenil.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).